

AJUDANT A VIURE

Apunta-hi els teus fills

Semblaria que hi ha una certa confusió al voltant de la possibilitat i conveniència de la formació religiosa a les escoles.

¿Com és possible que el fet que els alumnes puguin conèixer la cultura religiosa del seu entorn, les raons de les seves festes i dels seus costums, de la seva manera d'actuar humana i cristiana, així com les altres religions, sembli un problema greu per a alguns?

L'ensenyament religiós catòlic ofereix una explicació ordenada dels fonaments, continguts i exigències morals de la Religió Catòlica, contribuint a la formació integral dels alumnes. No és ni catequesi ni adoctrinament, sinó cultura, exposició objectiva i raonada de la fe, procurant un ensenyament de qualitat. Aquest ensenyament es porta a terme en relació amb els altres continguts que es transmeten a l'Escola. D'aquesta manera i responant a les seves grans preguntes, la Religió Catòlica els aporta raons per estimar, raons per creure i raons per esperar.

Sobretot, la formació religiosa catòlica presenta Jesucrist, en qui els vostres fills poden emmirallar-se i trobar-se a si mateixos, adquirint una visió de la vida, de les relacions amb els altres, del futur i de les seves mateixes arrels, que farà d'ells persones més felices i ciutadans més lliures i responsables.

Cartell de la campanya del curs escolar 2010-11

En conseqüència vull fer una crida a seguir valorant la necessitat d'una formació escolar el més complerta possible, animant pares i mares catòlics —i tants d'altres que ho consideren un bé— a demostrar aquest interès apuntant els seus fills a la classe de religió catòlica i demanant per a ells aquest ensenyament, convençuts de la gran aportació que suposa per al seu desenvolupament integral.

I també agraeixo expressament el servei esforçat dels professors de religió catòlica que, de vegades a contracorrent, exerceixen aquest veritable ministeri acompanyant com a bons educadors les noves generacions, que són el futur de la nostra societat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

De quin color és la pobresa

El dissabte dia 13 de febrer, a la seu de Càritas diocesana, es van fer els lliuraments dels premis del Primer Concurs de Denúncia per a joves: «De quin color és la pobresa?». Una cinquantena de treballs van concórrer a les tres àrees que es proposaven: la literària, la fotogràfica i la multimèdia. Es van premiar tres aportacions per àrea.

Té color la pobresa? El que sembla desvetllar aquest primer concurs és la capacitat de donar un contingut seriós a la reflexió, i no quedar-se en estereotips que, en darrer terme, vulneren encara més

a la pobresa existent. Parlar en colors de la pobresa és atansar-s'hi de manera respectuosa. És a dir que la pobresa és molt complexa i que no es pot reduir a una única expressió. Així ho expressaven les aportacions dels joves participants.

Ens ha agradat, en aquest sentit, l'aspecte simbòlic expressat per una de les fotografies presentades: un comerç lleidatà ben conegut deixa al carrer, al capvespre, cartons i altres deixalles... que serviran de sostre i protecció per a algú aquella mateixa nit gèlida.

Josep Alexandre Baró

Nomenament

El bisbe diocesà Joan Piris ha nomenat Mn. Isaias Pita Cristacho, amb la deguda autorització de la diòcesi de Barbastro-Monzón, rector de les parròquies següents: Sant Pere Apòstol, d'Espills, Sant Esteve Protomàrtir, d'Alçamora, Sant Joan Baptista, de Castissent, Sant Pere Apòstol, de Claramunt, Mare de Déu de les Neus, d'Esplugu de Serra, Sant Pere Apòstol, d'Orrit, Sant Adrià, de Sant Adrià, Sant Pere Apòstol, de Sapeira, Sant Pere Apòstol, de Tercui, i Sant Josep, de la torre de Tamúrcia.

Centenari de la Unió Eucarística Reparadora

Aquesta associació cristiana que es va anomenar a l'inici «Marías de los Sagrarios Calvarios», es troba avui dia inclosa en la Unió Eucarística Reparadora. Per celebrar aquest centenari, l'associació ha previst els següents actes: divendres 5 de març, a les 18.30 h, a l'església Sant Pere, Hora Santa i Eucaristia. Dissabte 5 de març, a les 17 h i a l'Acadèmia Mariana, acte institucional commemoratiu del centenari i Eucaristia a les 7 del vespre. Diumenge 7 de març, a les 12.30 h i a l'església Sant Llorenç, Eucaristia. A les 17 h, a la capella de la residència Verge de la Medalla Miraculosa, actes complementaris de la UER.

DIUMENGE II DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,5-12.17-18)

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo sóc el Senyor que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?». Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits.

Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.»

▶ Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

El Senyor m'il·lumina i em salva, / qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / qui em pot esfereir? R.

Escolteu el meu clam, Senyor, / compadiu-vos de mi, responeu-me. / De part vostra, el cor em diu: / «Busqueu la meua presència». R.

Arribar davant vostre és el que vull; / Senyor, no us amagueu. / No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent, / vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruité en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! / Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi! / Espera en el Senyor! R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

(Fl 3,17-4,1)

Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers.

Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,28b-36)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem.

Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 15,5-12.17-18)

En aquellos días, Dios sacó afuera a Abrahán y le dijo: «Mira al cielo; cuenta las estrellas, si puedes.» Y añadió: «Así será tu descendencia.» Abrahán creyó al Señor, y se le contó en su haber. El Señor le dijo: «Yo soy el Señor, que te sacó de Ur de los Caldeos, para darte en posesión esta tierra.» Él replicó: «Señor Dios, ¿cómo sabré yo que voy a poseerla?» Respondió el Señor: «Tráeme una ternera de tres años, una cabra de tres años, un carnero de tres años, una tórtola y un pichón.» Abrahán los trajo y los cortó por el medio, colocando cada mitad frente a la otra, pero no descuartizó las aves. Los buitres bajaban a los cadáveres, y Abrahán los espantaba.

Cuando iba a ponerse el sol, un sueño profundo invadió a Abrahán, y un terror intenso y oscuro cayó sobre él. El sol se puso, y vino la oscuridad; una humareda de horno y una antorcha ardiendo pasaban entre los miembros descuartizados.

Aquel día el Señor hizo alianza con Abrahán en estos términos: «A tus descendientes les daré esta tierra, desde el río de Egipto al Gran Río Eufrates.»

▶ Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Escúchame, Señor, que te llamo; / ten piedad, respóndeme. / Oigo en mi corazón: «Buscad mi rostro.» R.

Tu rostro buscaré, Señor, / no me escondas tu rostro. / No rechaces con ira a tu siervo, / que tú eres mi auxilio. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los filipenses

(Fl 3,17-4,1)

Hermanos, nosotros somos ciudadanos del cielo, de donde aguardamos un Salvador: el Señor Jesucristo.

Él transformará nuestro cuerpo humilde, según el modelo de su cuerpo glorioso, con esa energía que posee para sometérsele todo.

Así, pues, hermanos míos queridos y añorados, mi alegría y mi corona, manteneos así, en el Señor, queridos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 9,28b-36)

En aquel tiempo, Jesús cogió a Pedro, a Juan y a Santiago y subió a lo alto de la montaña, para orar. Y, mientras oraba, el aspecto de su rostro cambió, sus vestidos brillaban de blancos. De repente, dos hombres conversaban con él: eran Moisés y Elías, que, apareciendo con gloria, hablaban de su muerte, que iba a consumar en Jerusalén.

Pedro y sus compañeros se caían de sueño; y, espabilándose, vieron su gloria y a los dos hombres que estaban con él. Mientras éstos se alejaban, dijo Pedro a Jesús: «Maestro, qué bien se está aquí. Haremos tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías.» No sabía lo que decía.

Todavía estaba hablando, cuando llegó una nube que los cubrió. Se asustaron al entrar en la nube. Una voz desde la nube decía: «Éste es mi Hijo, el escogido, escuchadle.» Cuando sonó la voz, se encontró Jesús solo. Ellos guardaron silencio y, por el momento, no contaron a nadie nada de lo que habían visto.

La Transfiguració,
pintura de Juan de Flandes. Palau Reial, Madrid

COMENTARI

Fem-hi tres cabanes

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38 ■ **dimarts**: Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12 ■ **dimercres**: Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28 ■ **dijous**: Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31 ■ **divendres**: Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46 ■ **dissabte**: Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32 ■ **diumenge** vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.): Ex 3,1-8a.13-15 / Sl 102 / 1Co 10,1-6.10-12 / Lc 13,1-9.

Revelació és la paraula clau d'aquest segon diumenge de Quaresma. El llibre del Gènesi ens parla de la revelació de Déu que fa aliança amb Abram, el nostre pare en la fe. En la carta als Filipencs Pau presenta la revelació del cristià autèntic, aquell que en tot moment es manté ferm en el Senyor i camina esperant cap a la pàtria celestial. En fi, en l'evangeli Lluc ens descriu la revelació del Fill Salvador en un episodi conegut com la Transfiguració de Jesús, que també es troba en els evangelis de Mateu i Marc.

La versió de Lluc es distingeix de la dels altres evangelistes en alguns punts. N'esmentem només dos. En primer lloc, la Transfiguració té lloc en un

context de pregària, mentre Jesús pregava dalt de la muntanya. Aquest detall és molt important. Vol dir que la revelació de Déu només es compleix mitjançant un diàleg continu i profund amb Ell. És en la pregària que Déu descobreix el seu rostre. En la pregària nosaltres el veiem, l'escoltem, li parlem, el contemplem en silenci. D'aquest contacte misteriós segur que en sortim transfigurats i amb ganes de seguir endavant.

Una altra característica de la versió llucana d'aquest episodi és el tema de la conversació que s'estableix entre Jesús i els dos grans representants de l'antiga aliança, el legislador Moisès i el profeta Elies. Parlaven de la partença

(el text grec diu *l'èxode*) de Jesús, o sigui, de la seva Ascensió al cel. I és que per a Lluc l'Ascensió constitueix el clímax del seu evangeli i el començament dels Fets dels Apòstols.

La reacció de Pere davant la transfiguració de Jesús és força coneguda: «Fem-hi tres cabanes.» I nosaltres? Quina és la nostra reacció quan el Senyor se'ns revela en la pregària, en la família, en la feina, en el germà, en la malaltia? Sabem estar atents a la seva manifestació? O potser fugim de pressa i corrents per por que el Senyor ens demani quelcom? O potser fem veure que no hem vist ni sentit res?

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe és obrir la porta del nostre cor

Val la pena llegir el text d'*Apocalipsi* 3,20: «Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi». Aquest text no és una simple metàfora del que és la fe. Seriosament es pot dir que és una descripció exacta de la fe. Déu sempre és a la porta i truca. Si algú escolta la seva veu, és a dir, la Paraula que és Jesús, Fill de Déu, Déu entra en el nostre cor i *hi roman*.

I això és exactament la fe: per part nostra, és obrir la porta del nostre cor. Per part de Déu, és la seva presència benigna en la nostra ment, com suggereix *Hebreus* 11,1 quan diu: «La fe és la subsistència (en la nostra ment) dels béns futurs que esperem». Ara bé, «els béns futurs que esperem» no són altra cosa sinó Déu mateix, Bondat infinita i Llum pura.

D'aquesta manera, Fe (rebre la Paraula de Déu) i Esperança (confiar en Déu que advé) resten unides i ben travades i, el que és molt important, la fe apareix amb el màxim de realisme i d'objectivitat, com la presència de Déu en la

ment i en el cor (l'esperada vida eterna per l'ésser humà): és la subsistència (en la ment) dels béns futurs que esperem. Creiem i esperem el mateix Déu!

La fe és l'actitud intel·lectual i vital per la qual hom roman ferm en el fonament sòlid dels béns futurs esperats. La fe, per sant Tomàs d'Aquino, és començ o *incoació* de la vida eterna. Hi ha en la vida vers Déu una línia contínua formada per la fe, la gràcia i la glòria, o vida eterna en comunió amb Déu. Doncs bé, la fe és el començ d'aquesta línia, i aquest començ és ja *incoació* de la vida eterna. La fe és l'inici de la salvació.

La fe és, per tant, una *trobada interactiva de l'home amb Déu*. Implica la comunicació de la llum i de l'amor de Déu a l'home, i implica l'obertura i donació de l'home a Déu, mentre la manca de fe o el pecat no interrompi la comunicació. Per la fe, la persona del creient inicia la comunió amb Déu que culminarà en la vida eterna.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

Actualitat dels deu manaments

Els deu manaments no sorgeixen de la voluntat arbitrària d'un Déu que ens vol demostrar el seu poder. Més aviat, en aquests manaments Déu ens dirigeix la paraula, una paraula de vida que ens duu a la llibertat.

Els deu manaments que Déu donà en el Sinai al seu poble són unes paraules plenes de saviesa. Avui dia, en una època en què es diuen tantes paraules buides, en necessitem unes que portin claredat, que ens donin indicacions precises de com viurem bé. El decàleg es dirigeix a totes les persones. Corresponen a allò que la teologia anomena el dret natural.

Avui dia necessitem una clara consciència que els manaments són camins per a la vida i la llibertat. Al nostre món estem exposats a tanta manca de claredat i a tants equívocs que les indicacions clares de Déu ens fan bé.

Naturalment, prou sabem que en el compliment d'aquests manaments naufraguem, com també ho feia Israel. No obstant això, són un agulló que ens recorda constantment que hem de viure desperts i conscients, que no hem de deixar de viure, sinó viure segons les indicacions de Déu per tal que trobem aquell camí que ens porti realment a la vida i a la llibertat, i no només per a nosaltres, sinó per a tots aquells que viuen en aquest gran món.

Els deu manaments ens indiquen la direcció en la qual pot discórrer la vida de l'individu. Però ens assenyalen també el camí vers una convivència en un món unit, vers una convivència en l'economia, en l'ecologia i en la política. Tot i que els manaments tinguin una antiguitat de tres mil anys, no han perdut la seva actualitat. Ben al contrari, precisament en l'època de la globalització han adquirit un nou significat per a nosaltres. Assenyalen al nostre món el camí vers un futur més humà i més esperançat.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

28. ✠ Diumenge II de Quaresma. Sant Rufi, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. v), abat; sant Serapió, mr.

1. Dilluns. Sant Rossend (Salas 907-Celanova 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. vi), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. Dimarts. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. Dimecres. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Cel-

doni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. Dijous. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capitó, bisbes i mrs.

5. Divendres. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

6. Dissabte. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

INTENCIONS DEL SANT PARE (març)

General: Que l'economia mundial es desenvolupi en justícia i equitat.

Missionera: Que les esglésies a l'Àfrica siguin instrument de reconciliació i justícia.

ENTREVISTA

FRANCESC FIGUERAS

Una dona excepcional

«**L**a Rosa Deulofeu era una dona profundament enamorada de Déu, que tocava de peus a terra, amb una vida centrada en la pregària i que tenia una vida interior sòlida. Això feia que fos una dona alegre, acollidora, dialogant; una dona que sabia escoltar, que encisava tothom i que tenia una preocupació ferma pels joves». Són paraules de Francesc Figueras, un laic que treballa des de fa més de 15 anys en la pastoral de joves i que va ser un estret col·laborador de la Rosa Deulofeu, quan es compleixen sis anys del seu traspàs. En Francesc acaba de publicar el llibre *Dues dones excepcionals del segle xx. L'empremta d'Edith Stein en Rosa Deulofeu* (Edicions STJ), en el qual analitza les profundes afinitats espirituals entre ambdues dones.

Gratitud, obertura i servei eren tres dons que compartien Edith Stein i Rosa Deulofeu...

Sí, eren tres dons presents en totes dues. Gratitud pel do de ser com eren, dones amb una gràcia especial i amb el do de la fe, rebut gratuïtament i acollit per elles. Obertura a un món que necessita Déu, que moltes vegades demana astúcia per arribar-hi i crear els ponts de diàleg: fe i cultura. I servei als altres i, d'una manera especial, als joves. Sempre els altres eren el primer i elles després. Això només es viu amb una profunditat en la fe.

Per què va influir Edith Stein en la configuració espiritual de la identitat cristiana de la Rosa?

Tot i que no va ser l'única que la va influir, el punt de trobada i de coincidència en elles és la joventut. Les dues es dediquen plenament a viure i a transmetre els valors de la fe i la vida als joves. Edith en el món de l'educació i la Rosa en el món de la pastoral i del lleure. Les dues es preocupen de com arribar a ells i al mateix temps d'ajudar-los a créixer. Van exercir i viure la seva maternitat espiritual.

Com ens pot ajudar als cristians el testimoni de la Rosa?

Crec que la Rosa ens ensenya una manera fresca d'estimar, d'estimar els altres per damunt de tot —per sobre de la manera de pensar i de ser, o del nivell econòmic. La Rosa cercava el Déu que tots portem a dins i sabia arribar al fons de la persona. Destacaria la seva capacitat d'estimar i de crear ponts de diàleg, de trobada. Era una dona que estimava Déu, l'Església i, en especial, els sacerdots.

Oscar Bardají i Martí

PADRES E HIJOS

Poner palabras al conflicto

No perdamos nunca de vista que ningún niño está emocionalmente preparado para afrontar la separación o el divorcio de sus padres. Siempre será recomendable establecer un diálogo abierto entre padres e hijos ante la inminente separación de la pareja. Eviten sorpresas de última hora, que no benefician a nadie. Opten por oír la opinión de los hijos ante la situación de rotura matrimonial (una vez que ésta ya ha sido revelada). No olvide que, para un niño, la falta de respuestas es tan descorazonadora como abandonarlo en medio de un lugar desconocido sin más compañía que sus miedos y fantasías. Tampoco intente encontrar remedios mágicos para que sus hijos no se encuentren mal ante la noticia de la separación, porque éstos no existen.

Lo que sí hay que dejarles muy claro a los hijos es que ellos no son responsables de la separación de sus padres, ni tampoco de volver a juntarlos, puntualizando que se trata de una relación entre adultos y que sólo a éstos concierne. A cada edad y a cada nivel de desarrollo del niño hay que dar las explicaciones pertinentes.

En estas circunstancias es todavía más importante encontrar el tiempo suficiente para dialogar con los hijos y para aclarar sus dudas. Aconsejo establecer una hora fija para hacerlo y no cancelarla para atender ningún otro compromiso, por importante que sea.

La regla de oro para prevenir traumas infantiles en la separación es: que el niño tenga la seguridad de que sus padres, por encima de todas las desavenencias que haya entre ellos, le seguirán queriendo. Tengo bien comprobado que si ambos progenitores saben separar sus trifulcas de pareja desamorada de su función de padres amantísimos de sus hijos, ¡el niño está salvado!

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

Txaro Revuelta, ha acabat els estudis de Psicologia a la Universitat i actualment està preparant-se per al PIR (psicòleg intern resident)

Txaro, si et dic Pasqua, en què penses?

Fa temps, al sentir Pasqua... hagués pensat Crist. I després GRÀCIES. Avui, però, la primera paraula que em ve al cap és mort... la segona, esperança. Suposo que tot i que de vegades no ho sembli (la mort tan crua i l'esperança tan dolça) són dues experiències que van molt lligades.

Creus que la resurrecció de Jesús preocupa a la gent, als joves?

Crec que la resurrecció de Jesús és una cosa que ens queda «gran» a molts joves, almenys a mi. Suposo que perquè sovint volem entendre-la des del cap i no deixem que traspassi pel cor (traspasar

pel cor ens implica moltes coses)... i perquè en realitat la resurrecció ens demana un risc important, que és el Misteri... i el confiar, però confiar de veritat... sentir-se estimat i especialment salvat de veritat. I a vegades això és complicat perquè som humans i hi ha moltes inseguretats, complexes i pors que ens allunyen d'aquesta confiança. Però crec que els joves busquen i es qüestionen sobre la resurrecció i això és important.

Com penses passar la Pasqua d'enguany?

Segurament aniré, com els últims anys, a la Pasqua Jove de Raïmat que organitzen un grup de jesuïtes i laics joves, on ens reunim vora 250 joves catòlics de 14 a 25 anys per compartir i viure l'experiència d'una forma dinàmica i propera. Us ho recomano!

Necessitat d'estimar

En el cicle de conferències de l'IREL per a aquest curs 2009-2010, la Dr. Marta Trepal, psicoanalista i professora de la UDL va centrar el seu parlament, el passat dijous 11 de febrer, en «La necessitat d'estimar». Va fer seva l'afirmació que l'amor és important per a la salut mental de la persona i és també un factor de civilització.

Sovint imaginem l'amor en la seva vessant passiva: ésser estimats. Caldria, però, pensar més aviat en el seu aspecte actiu: aprendre a estimar, que és més que enamorar-se i desitjar ésser estimat. L'amor és do-

nar, no renunciar ni sacrificar-se. Sovint donem moltes coses de la nostra riquesa, però sense que l'amor sigui vitalitat.

Estimar als altres no exclou estimar-se a si mateix. L'autoestima és important, perquè no es pot donar allò que no es té. L'autoestima vol dir acceptar-se tot sencer: allò que és bo i allò que no és bo en cadascú de nosaltres, i treballar per estimular les qualitats i controlar defectes.

E. Fromm deia que estimar és cuidar, ésser responsable, respectar (posar límits) i conèixer la persona. Quatre aspectes fonamentals quan es tracta de voler estimar. L'aspecte sexual és un força rica, però no és el mateix que estimar. Igualment, en l'enamorament hi ha una forma d'angoixa de la soledat quan es cerca conquerir i ésser conquerit.

Com aprendre a estimar? És un procés en el qual es va passant des de l'estat de nadó, que estima perquè necessita, fins l'adult que és capaç d'apreciar algú per allò que és, amb el negatiu i positiu. Arribar a això, és gratificant i es pren consciència de pertànyer als que necessiten, perquè estimen.

Estimar Déu és sentir la seva presència, el seu amor, deixar-se estimar per Ell. Presència que suposa, sovint, silenci, perquè Déu no es manifesta en el soroll, sinó més aviat —com va ser l'experiència d'Elie— en un murmur d'un ventijol suau (1Reis 19,11-12). Quan s'estima es fa l'experiència que no es pot tornar enrere, com el corrent d'aigua d'un riu.

Josep Alexandre Baró

Agenda

Diumenge 28 de febrer.—A les 18 h, a la catedral, Hora Santa. Organitza l'UNER. Dirigeix Mn. Joaquin Lax. A les 19.30 h Eucaristia.

Dilluns 2 de març.—A les 19.30 h, a la parròquia de Santa Maria Magdalena, estudi de la Bíblia, dirigit per Mn. Jaume Pedrós.

Dimarts 2 de març.—A les 20 h, a la Mariana, curs de formació organitzat per l'Hospitalitat de Lourdes: *La moral de la persona*, dirigit per Mn. Jordi Pardell.

Dimecres 3 de març.—A les 18 h, a la parròquia de Santa Teresina, grup de pregària de Vida Creixent.

Dijous 4 de març.—De 19.30 a 20.30 h, a la parròquia de Santa Maria Magdalena, grup de pregària.

Dissabte 6 de març.—De les 17 a les 18.30 h, a la parròquia del Carme, lectura de la Bíblia per a immigrants, amb Mn. Daniel Turmo. En castellà.

Dissabte 6 de març.—A les 22 h, a la parròquia de Sant Llorenç, Adoració Nocturna.

Del 22 al 26 de març.—Exercicis espirituals per a adults. A la Mariana. Dirigits pel P. Jaume Sidera C.M.F. Organització i inscripció: Grups d'oració i d'amistat. Telèfons 973 261 090 i 652 180 687.

Diumenge 21 de març.—L'arxiprestat Seu Vella organitza un viatge per assistir a la representació de la Passió d'Olesa de Montserrat i anar a Montserrat per celebrar l'Eucaristia. Preu per persona: 47 € (inclou autocar, entrada a la representació i dinar en un restaurant). Obert a tothom. Cal inscriure's en una de les parròquies de l'arxiprestat.

Els dies 22, 23 i 24 de març.—De les 19.30 a les 20.30 h, tindran lloc les conferències quaresmals a la Catedral que dirimirà el nostre bisbe Joan.

EL SETRILL

La salut

«**Q**ue hi hagí salut!» Quantes vegades hem sentit o pronunciat aquesta frase! La salut és el valor més preuat entre els humans. Fixem-nos en l'èxit que tenen les cures de salut en balnearis i altres centres, l'alimentació biològica, els cursos de gimnàstica per a totes les edats, etc. Als humans ens preocupa la salut. Es pot tenir riqueses i poder, però si no hi ha salut tot es devalua i perd interès.

És també d'una gran riquesa humana veure l'actitud de Jesús en relació a la salut. En els

quatre evangelis es poden llegir no menys de 82 relats d'accions prodigioses de Jesús amb relació directa amb la salut de les persones. Això ens fa entendre que per a Jesús la salut fou una preocupació i una tasca en la seva missió per parlar-nos de Déu i per fer-lo present entre els humans.

Al llegir els relats de curacions de malalts no es tracta d'aturar-nos en els aspectes prodigiosos. Els evangelis, abans d'ésser relats històrics són missatges religiosos adreçats als creients. Així, doncs, el que es diu als cristians és que,

per a Jesús, una de les coses més fonamentals de la vida humana és la salut de les persones. Allò que ens revela veritablement Jesús és que Déu vol la salut, la vida, la dignitat i la felicitat de tots els éssers humans. De tots, no solament d'uns quants privilegiats. La qual cosa ens està manifestant que el Déu de Jesús no suporta el sofriment humà.

Josep Alexandre Baró Ania
Delegat de Mitjans de
Comunicació Social del bisbat de Lleida